

IV. rész

Az Erő Diadala

3. fejezet

A Segélykérés

Mortis, közvetlenül a Demetreus távozása előtt:

- Még mielőtt végleg elmennél, és különválnának útjaink, teljesítened kell valamit – közölte az Atya szemeinek határozott pillantása kíséretében. Egyértelműen látszott rajta, hogy ez nem a gyakori elmélkedéseik és párbeszédek velejárója, most valóban komoly dologról volt szó.

- Mégis mi lenne az? – kérdezte a férfi kíváncsian, de már előre eldöntötte, hogy megteszi. Az alternatív valóságbeli énjéhez hasonlóan, mostanra már ő is megtanult bízni benne.

- Reát vissza kell hoznod Mortisra, sértetlenül – ekkor a talaj felé eresztette szemeinek vegyes érzelmekkel teli pillantását. Érezte, hogy a történetek után nem helyes, amit tesz.

- Visszahozni? – csattant fel a Sith meglepetten. – De mégis miért?

- A döntésem mögött olyan erők állnak, melyeket te nem érthetsz, s még csak meg sem oszthatom veled a mögöttük rejlő logikát. Legyen elég annyi, hogy cselekedeteid életbevágóak a galaxis sorsát illetően, és most különösképp kell megbíznod bennem. Jobban, mint eddig bármikor. A kérdés csak az, hogy megbízol-e bennem?

- Az életemmel – felelte a férfi, elvégre akkori önmaga is megtette már ugyanezt, ezzel kikövezve a saját ösvényét. Igen bölcs dolognak vélte a másik, jóval sikeresebb önmagának a szinte már vak követését, saját jellemfejlődése érdekében. Ezért még egyszer fejet hajtott, majd ellépett az Atya mellől, s a mögötte álló széles ajtó felé vette az irányt.

- És Sidis – szólította meg Mortis közel sem mindenható, de ahhoz a galaxisban a lehető legközelebb álló ura a sithet, ki már csak lépésekre járt a kijáratról, de ennek ellenére mégis megtorpant, majd türelmesen hátrafordult, felé irányozva szemeinek kíváncsi pillantását.

- Gondoskodj róla, hogy Travis is idetaláljon – a kolosszális égitest ekkorra már teljesen stabilizálódott és az Atya már hetekkel ezelőtt a galaxis egy másik, rejtett zugába vitte, hogy többé senki se találhasson rá a Demetreus mindenkori tulajdonosa kivételével.

- Örömmel...

65 ABY, 6. hónap, 4. hét, Primeday:

Megannyi csillagromboló körözött most a Jumus romvilága felett, mely a megannyi kicsiny, mégis kimondhatatlan pusztítást átélő planéták közt volt, melyek már tán egy évezred távlatából sem lehetnek majd ugyanazok, mint egykoron. Ráadásul a Köztársaság vakmerő ellentámadásának köszönhetően a birodalmiak most másodszor kezdték megszállását.

A nagyobb romvárosok legerősebbjeit már korábban porig bombázták, akárcsak a nagyobb stratégiai jelentőséggel rendelkező katonai bázisokat és létesítményeket, az összes ellenállási gócponttal egyetemben. A megmaradt néhány ezer, elszórt védőről az éppen most sebesen alá ereszkedő csapatszállító járművek sokaságának kellett gondoskodnia, melyeken Travis és új tanítványa, Rea Ti'von is helyet kapott. Bár külön kompon indultak.

A Sith sötét nagyura már csaknem teljesen véghezvitte, amit az előbb. A lány még ugyan ragaszkodott régi öltözetéhez, valamint a köztársaságiakkal szemben tanúsított, igen enyhe bánásmódjához – részben még most is bajtársainak tekintette őket –, de már közel volt, hogy ismét az a forrófejű sith lehessen, aki azon a bizonyos napon elhunyt Korélia közelében. Nem meglepő módon ezen utazás is gyakorlás, tanulás célját szolgálta, hogy a lehető legjobban hozzászokhasson a közelharc helyzetekhez, valamint az egyedül való boldoguláshoz.

Ezért is ment most külön komppal, teljesen egyedül szelve az úr végtelenét.

- Már csak tizenhét kilométerre vagyok a felszíntől, megkezdem a leszállást – nyugtázta kommunikátorán keresztül a hadmozdulatot vezérlő tisztnek, ekkor azonban egy különös jelzés futott be a csillagok áradatából, mely a másodperc tört része alatt megjelent kicsiny úralkalmatossága megannyi kijelzőjének valamelyikén, s a lány nem hitt a szemének.

A segélykérés – hangvétele alapján kétséget kizáróan annak kellett lennie – nem sokkal több, mint fél parszeknyire jött egy félre eső, elméletileg lakatlan csillagrendszerből, mely jóval a jelenlegi frontvonal mögött húzódott, minimális birodalmi őrség alá vetve. Eleinte rá sem hederített volna, hiszen a kitartó öldöklésnek köszönhetően naponta érkeztek az ilyenek,

de közel sem akárki küldte. A segélykérés mögött ugyanis Naala mester állt, személyesen. És most bármennyire is érezte otthonának a Birodalmi Flottát, bármennyire is érezte biztonságban magát Travis mellett, minden porcikája az sugallta, hogy korábbi mentora nyomába eredjen.

Nem volt meglepő a tény, hogy kicsiny hajója rövidesen alakzatot bontott – legalábbis számára nem, mindenki más szeme kis híján kiugrott a döbbenettől, s utána meredten bámulva tépték a hajukat idegességükben, tán egyedül Travis kivételével –, majd továtűnt a csillagok sebesen cikázó, végeláthatatlan tengerében.

Csupán néhány röpke órába telt és már el is érte a mind hevesebben, s kétségbeesettebben visszhangzó adás a számítógép által beazonosított forrását, méghozzá a naprendszer első, a napja gyilkos sugarai által hevesen izzó, nagyrészt lávával fedett bolygóját. Ugyan a planéta körül a hét minden napján töretlenül őrző romboló vérbe fagyottan sodródó roncsai bőven elég figyelmeztetésül – és egyúttal elrettentésül – szolgáltak számára a leszállás félbe szakítását illetően, mégis csak kitartott mellette. Nem hagyhatta sorsára egykori mesterét.

Nem tartott sokáig a planéta vékony légkörén való átutazása, percek alatt megkezdhette a leszállást az egyik, kanyargó lávafolyamok által szabdalt kontinensem a záporozó tűz és izzó porszemek közepette, melyek már a gomolygó tűz óceánjának puszta közelsége végett is lángra kaptak a hevesen süvítő szélben való tehetetlen sodródásuk folyamán, s lelépve kicsiny hajójának fémes rámpájáról, Rea testközelből tapasztalhatta meg a forróságot.

Naala mester tanításainak köszönhetően remekül megtanulta már az ilyesfajta terepen való boldogulást, különös ironia volt, hogy épp az ő megmentésére sietett, ahogyan a segélykérés forrásaképp beazonosított fensík pereménél közeledett a civilizáció egyetlen beazonosítható nyoma, egy vaskos, szinte már bunkerszerű fémépület felé közeledve.

Melynek ajtaja különös mód nyitva volt, pedig egyértelműen látszott, hogy itt évszázadok, ha nem ezredek óta nem járt már senki, viszont ez még csak fel sem tűnt a fiatal togrutának. Neki most csak egykori mesterén és a vele eltöltött hosszú éveken járt az esze, s most a gyanú legkisebb szikrája nélkül osont be az épület átforrósodott fémajtaján, egyenesen a vaksötétbe érkezve, ahol a még hevesebb forróság helyett szinte már hűvös levegő fogadta.

S a masszív fémajtó azonnal bezárult mögötte.

Majd pedig sorra gyulladtak fel a fények. A sötét falakkal szabdalt épület belülről jóval tágasabbnak tűnt az igen erős megvilágításnak köszönhetően, mint azt eredetileg gondolta, és mindössze egyetlen helyiségből állt az egész, de mégsem látta egykori mentorát szemével, így már teljes mértékben megbizonyosodhatott a tényről, hogy sikeresen belesétált a létező legzseniálisabb és egyúttal a legostobább kelepcebe.

Remekül idecsalogatták – egyértelműen látszott, hogy az egész műsort neki rendezték –, de az elpusztított csillagromboló ellenére komoly gondok akadtak a kivitelezéssel. *Mégis hogyan akart bárki is egy sithet fogva tartani néhány vaskos támfal segítségével? Hát manapság már senki sem tudja, hogy fénykardot viselnek, mellyel könnyedén átvághatják őket?* Legalábbis ő ekképp vélekedett, miközben kibontotta fényszablyája zöldesen – Sith létére ragaszkodott ehhez a színhez és Travis tudta, hogy közel sem ezen fog múlni átalakulása – fénykardját, majd a legszélső falba mélyesztette, azaz csak mélyesztette volna.

Ugyanis, amint aktiválta a henger alakú, kecses, de mégis iszonyatos fenyegetéssel járó fegyvert, az egy szempillantás alatt ragadt meg a falra szerelt elektromágnesen, mely pechjére éppen most kapcsolt be, amikor már csak centikre járt a kérdéses falról pengéje. És hiába próbálta ismételtén magához venni az Erő láthatatlan kötelei segítségével, túl erősen tartotta a mágnes. Így már kezdett körvonalazódni az életére – de leginkább a szabadságára – török tervében lakozó zsenialitás, azonban egy valamit látszólag még mindig elfelejtettek.

Hiszen még egy fegyvertelen jedi sem volt egyszerű elfogni, hát még egy „vérszomjas”, sithet, melynek hírében állt Travis nagyzóló harcosainak köszönhetően. *Mégis hogyan akarnak felülkerekedni rajta anélkül, hogy megfosztanák az Erőtől?*

Ekkor a zömök falak alján található légelvezető nyílásokon keresztül beszivárgó, szűrős szaggal rendelkező gáz tökéletesen kielégítette kíváncsiságát, valamint fagyasztotta meg az utolsó csepp vért is az ereiben, ugyanis a gáz iszonyatos gyorsasággal telítette be a helyiséget. Azt már az első lélegzetvételnél érzett kábulat hatására tudta, hogy elfogni és nem megölni akarják támadói, valamint az a tény is, hogy ha egy kis türelem is lakozik bennük:

Fáradozásait elsöprő siker koronázza majd.

És csakugyan tudtak várni, ugyan Rea sokáig vissza tudta tartani lélegzetét, s még annál is tovább tudott dacolni a másodpercről-másodpercre mind kedvesebbé váló álommal, de több mint félóra elteltével már nem bírta tovább, majd félájultan borult a csiszolt felületű padlóra.

Hol fog ébredni? Hová szállítják majd elrablói? Egyáltalán képes lesz majd kikászálódni onnan, vagy örökre a karmaik közt köt ki? – ezen gondolatok járták át gyermeki elméjét, amikor is végleg elnyomta az álom, s szép lassan behunyta kék szeméit.

- Jó reggelt aranyom! – hallatszott egy férfi fennkölt, diadalittas hangja a helyiség másik végéből, amint Rea felnyitotta szeméit, majd rögvést tudatosult benne, hogy meglepő módon még mindig ugyanott ébredt, ráadásul még az Erőt is érezte csörgedezni ereiben. Ezzel továszallt legnagyobb félelme, miszerint ysalamiri gyíkok közelében tartják majd, véglegesen meggátolva menekülését, s teljességgel kiszolgáltatva az akaratuknak.

Ehhez azonban két aggasztó tény is párosult, melyek mégis csak alátámasztani látszottak az utóbbi félelmét. Egyrészt, kezeit hátra kényszerítette egy sötétszürke, a Birodalom által előszeretettel alkalmazott karperec, melyet sehogyan sem tudott megtörni karjai izomerejével, bármennyire is feszegette most azokat. Másrészt tisztán érezte, hogy a sötét oldal szinte átjárta a helyiséget, egy nála sokkal erősebb, sőt, még tán maga Travis képességeit is túlszárnyaló sith, maga Darth Sidis állt most előtte. S bár eddig csak hallomásból ismerte nevét:

Mégis azonnal felismerte.

- Tán egy mynok elvitte volna a nyelvedet? – nevetett fel a sith önelégülten, a földön eddig szinte magatehetetlenül heverő, de most mégis nagy nehezen térdállásba egyenesedő togruta felé eresztve szeméinek a tűz sárgás rengetegében izzó pillantását. – Érzem, hogy most tele vagy kérdésekkel, és biztosítalak róla, hogy nyugodtan felteheted őket.

- Mit akarsz velem? – tette fel az ilyen helyzetben a létező legnyilvánvalóbb kérdést, melyet fogoly valaha feltett az univerzum történetében. Még Sidis is valami másra számított, mondjuk, hogy „*Ki vagy te?*”, vagy „*Miért vagyok még életben?*”. De ennek ellenére mégis megőrizte nyugalmát – mintha valaha is elvesztette volna –, majd felelt a kérdésre.

- Fogalmazzunk úgy, hogy megszabadítalak a mesteredtől és egy olyan helyre viszlek, ahol a nevedhez és a hovatartozásodhoz méltó tanításban részesülhetsz. És mielőtt megkérdeznéd, e tekintetben nincs választásod, mindenképpen velem kell jönnöd.

- Sosem fog megtörténni, a mesterem... – felelte Rea dacosan, mintha meg sem rezzent volna a sithtől, pedig legbelül mélyen átjárta a félelem. Egyedül a Travisba vetett hite adott neki erőt, ugyanis szinte biztos volt benne, hogy mestere érte fog jönni és kiviszi majd innen.

- Travis minden bizonnyal idejön, hogy megmenthesse a szerencsétlen kis tanítványát... *de akkor már túl késő lesz* – tette volna még mondandójához, ám ekkor az Erő néma sikolyai olyasmit sugalltak neki, mely azonnal belefojtotta a szót egy pillanat erejéig. Tisztán érezte, hogy most már valaki más is tartózkodik a környéken, kinek a mindent körülvevő misztikus hatalomban rejlő képességei az övével vetekszenek. – Már itt is van...

Ekkor Sidis elővette hajlított markolatú fényszablyáját, majd sebes léptekkel viharzott ki a helyiségből, rövidesen megpillantva Travist, ki haragosan ugrott alá a közel tíz méteres magasságban lebegő Hammer of God éppen csak lenyílt rämpájáról, kibontva a barázdált

markolatú fényszabljája vörösen izzó pengéjét. Idő közben Sidis a fennsík szélénél elhelyezkedő épület melletti, tűz perzselte, kormos kövekkel övezett tisztásra állt, mely remélhetőleg tökéletes küzdőtérül szolgál majd a továbbiakban.

- Nem veszed el tőlem még egyszer – közölte a Sith sötét nagyura mély torokhangon, majd a száraz talajon körkörös ívben lépdelve kezdte felmérni ellenfelét, de most koránt sem az erőben lakozó képességeit próbálta felbecsülni. Sokkal inkább az elszántságát, s a felkészültségét szerette volna megállapítani, melyek most aggasztóan tornyosultak az övéi magasságának többszörösére. Pedig ő élte egyetlen kedves dolgát próbálta most megmenteni.

Sidist mégis mi motiválhatja ennyire?

Aki bár tudatában volt az előző párbajuk végkifejletét övező szerencsének, most mégis habozás nélkül rontott neki ellenfelének fénykardja heves csapásainak közepette. Melyeket Travis csak nehezen tudott ugyan háritani, de bőven talált alkalmat saját agyafűrt taktikája alkalmazására. Minek a megtévesztés és a cselszövés helyett a hosszú távú kifárasztás, az akaratlan hibára való késztetés szolgáltatott céljául, de Sidis eleve rövidtávra tervezett.

Tudatában van annak, hogy a Demetreus már jóval ezelőtt is a bolygó felett keringett és az útjára induló komp már csak percekre lehet tőle, ezért fokozatosan a védekezésre állt át, félbe törve véget nem érő támadásainak özönét, egyébként sem szánt magának túl sok győzelmi esélyt vívás terén. De azért résen volt, folytonosan kémlelte az Erő néma kiáltásait, hátha az ölébe hullik majd a tökéletes alkalom, hogy egyszer és mindenkorra végezzen Travissal.

Számos módját ismerte a Mortisba való eljutásnak, s neki így is megfelelt. Elmélkedése közepette azonban megfedkezett párbajukról egy kósza pillanat erejéig, melyet ellenfele is megérezett, kis híján lecsapva Sidis fejét, aki az utolsó pillanatban vette észre magát és éppen csak el tudott hajolni szemmagasságban felé suhanó, tűzforró penge elől. Azonnal kontrázní kezdett, amint elsuhant a fenegetés feje fölül, alulról sújtott le most ellenfelére.

Travis könnyű szerrel ugrotta át a pengét, már másodpercekkel előre látta az egészet, az azt követő, valamint az azt kísérő csapással egyetemben, melyeket hasonló sikerekkel került el, vagy háritott a saját kardjának hevesen izzó pengéjével. Már látta, hogy csak karddal nem sokra mennek, ezért most egy erőlkéssel kísérelte meg Sidist kitéríteni egyensúlyából, az Erő sebesen záporozó szikráinak kíséretében, ki habozás nélkül állt azok útját fénykardjával, amikor is a Sith sötét nagyura újabb csapást sújtott az ellenfelére.

Sidis azonban ruganyosan ugrott félre, miközben kardja helyett átmenetileg a másik kezével verte vissza a megannyi szikra áradatát, de alaposan meg is izzadt közben. A fennsík szélének néhány tucat méterre húzódó pereme ugyan túl messze volt, hogy kardfeszítéssel kerekedjen felül ellenfele, de sanszos volt, hogy előbb-utóbb egyszerűen kifogy a szuszából és már nem lesz ereje kivédeni a felé egyre csak záporozó, szilaj kardcsapások tömkelegét.

Ugyanis ekkorra Travis vette át a kezdeményezést, elérkezettnek látta az időt, hogy tovább fárassza ellenfelét, majd mintha csak horgászna az ember, egy hatalmas erejű csapással vessen véget küzdelmüknek, de ekkorra már Sidis is méltán megsejtette mindezt. Mivel ismeretében volt korlátainak és tudta, hogy erőtartalékai végesek, úgy döntött, a közelben kigyózó lávafolyamok egyre csak záporozó, rendkívül forró tüze közepette, hogy nagy erejű ellencsapásra szánja el magát a sebesen cikázó pengék jellegzetes morájának kíséretében.

A felülről érkező, izmainak minden csepp ereje által meglendített kardcsapás azonban koránt sem érte el neki szánt rendeltetését, a több mint száz esztendő megélt férfi könnyű szerrel háritotta a csapást karjainak erőteljesen feszülő izmai segítségével. Ezután mindent beleadva Sidis felé kezdte tolni a heves szikrák izzó záporával egymásnak feszülő kardjaik pengéjét, épp az ellenkezője történt Sidis számításának.

Választása nem lévén, sebesen hátra szökellt, majd meglepetten tapasztalta, hogy most, oly sok év után csak alig tudott gátat szabni érzelmei egyre csak háborgó tengerének. A sötét lelkének mélyén lakozó hang méltán sugallta neki, hogy most, a siker küszöbén egyszerűen

nem veszíthet már. Ennyire nem tolhat ki vele a sors, hogy ennyi törekvés és véget nem érő fáradozás után éppen most érjen véget az ösvénye. Most, mikor már szinte az Atya bizalmasai közt tudhatta magát, nem érhet véget természetellenesen hosszúra nyúló élete.

Ezért most újult erővel vetette rá magát ádáz ellenfelére, amikor is egy nem várt esemény következett be. Rea eddig ugyan kétségbeesetten próbált kitörni béklyóiból a sebesen cikázó fényszabályák éles lármája hallatán, de sehogyan sem tudta kivitelezni azt, legalábbis nem saját erejéből. Azonban sem ő, sem Sidis nem vette észre, hogy már rég kikapcsolt a plafonra szerelt elektromágnes, és a fénykardja már hosszú percek óta a sarokban hevert.

Legalábbis eddig az örömteli pillanatig, ugyanis Rea könnyedén ragadhatta ismét kezei közé, majd vághatta el a karperec vékonyka, mégis irdatlanul erős felületét. És mivel Sidis sietsége közepette még a helyiség ajtaját is elfelejtette bezárni maga után, a falak valamelyikének – melyek jóval vékonyabbak voltak a bejárati ajtónál – időigényes átvágása helyett egyből kiviharozhatott az épületből a sebes lépteivel, és most döbbsen fordította a két sith felé kékesen ragyogó szemeinek kíváncsi pillantását.

Az ember az hinné – vagy épp togruta –, ha az Erő eme két, avatatlan bajnoka küzdene egymással életre-halálra, kik öt edzett lovaggal is könnyű szerrel elbírnának, az elkeseredett párbajuk rendkívül látványos és iszonyatosan kegyetlen lenne, és ez valóban így is volt. A két vörösösen izzó penge olyan sebesen cikázott most, s tulajdonosaik oly sebesen tértek ki azok elöl, majd fordítottak sebesen záporozó lépteik iramán ádáz küzdelmük közepette, hogy Rea alig tudta azokat követni szemeinek reménytelen tekintetével, Travisnak szurkolva lelkében.

Viszont képtelen volt megállapítani, hogy most a végeláthatatlan hála és dicsőség, vagy pedig az iszonyatos kínhalál küszöbén egyensúlyozik-e a mestere. Éppen ezért úgy döntött, hogy nem éri be a maradt bámulással és a kósza reménykedéssel, jómagya is szerepet vállal a dolgokban, tán a megfelelő irányba billentve a harc kétes mérlegének kegyetlen nyelvét. S zöldesen izzó fénykardja kibontása közepette iramodott most a harctér felé, éppen ahogy Sidis megjósolta, mikor megpillantotta szeme sarkából, egy szilaj kardcsapás védésekor.

Most pedig könnyű szerrel vetette magát hátrébb a lávafolyamok által szabdalta fennsík szélénél húzódó szakadék felé, éppen elég időt adva magának Travis soron következő ádáz kardcsapása előtt, hogy egy jókora erejű erőlkést irányozhasson Rea felé, akit jókora meglepetésként ért ez. De ha még időben értesült is volna a fenyegetésről sem tehetett volna semmit sem az erőlkés ellen, mely könnyű szerrel döntötte le lábairól, majd vágta a fejénél fogva a közelben húzódó sziklák valamelyikéhez. Nem csoda, hogy a lány azonnal elvesztette eszméletét. Elvégre az Erő Nagyjainak tűz szabdalta küzdőtere volt ez.

Egy Reához hasonló padawan mit sem számított a köreikben.

- Ne! – kiáltotta Travis a szívbe markoló esemény láttán, majd egy igen vakmerő, már-már meggondolatlan csapást indított Sidis felé, melynek könnyedén az lehetet volna a végkifejlete, hogy a Sith egyszerűen keresztülszúrja fénykardjával a hirtelen kínálkozó lehetőség láttán, de szerencsére a Nagyúr már a nagy erejű kardcsapás közben megemberelte magát, hamar félbe szakítva a meggondolatlan mozdulatot, majd védekezésbe átcsapva hátrította a kontrázást.

Ekkor érezve, hogy még életben volt tanítványa, teljesen visszanyerte önuralmát és a korábbi taktikájához tartva magát folytatta a küzdelmet. Sidis pedig látván, hogy ismét a régi lett a felállás újabb csapást intézett Travis felé, mely a tűz háborgó tengerének izzó morájával egyetemben hasította ezen vulkanikus bolygó légkörének forró levegőjét. A Nagyúr ismét könnyű szerrel hátrította azt, majd a saját szilaj csapásával támadt ki, melyet Sidis haragos válasza követett, s ez így folytatódott hosszú, véget nem érő percek át.

Rengeteg ideig cikáztak kardjaik a hevesen záporozó tűzeső közepette, melyet valójában a magasból alászálló, hevesen izzó porszemek alkottak és mind hevesebben süvítő szél hordta a harctérre, melyen rendületlenül küzdöttek most hőseink folytonosan egymást érő kardjaik éles

lármája és sebes cikázása által teljességgel belemerülve harcukba, minden koncentrációjukat a párbajnak szentelve. Melyből egyre inkább híján volt Sidis, ki a korlátaihoz közeledett.

Tavis taktikája ismételten működni látszott, ellenfele heves taktikázása és trükközése az egyik kardcsapás sebes háritásából a másikéba csapott át, mostanra már minden zúgni kezdett körülötte, s kezdtek összefolyni a látottak a sárgás szemeknek izzó lencséiben. Ezt már a Sith sötét nagyura is méltán érezte, biztosan tudta, hogy ezzel tervének az ellenfele kifárasztásával kapcsolatos részét teljes mértékben siker koronázta. Ez pedig egyetlen dolgot jelentett.

Elérkezett az idő mindennek a befejezéséhez.

Rea épp ekkor tért magához már másodszer – ha a reggeli korai ébredését nem számítjuk – a mai nap folyamán, éppen a végső csapás előkészítését övező időtartam végéhez közeledve felnyitva kékesen fénylő szempárját, majd tápázkodott fel a már számos közeli alkalommal felperzselt, átforrósodott talajról, amikor is erős fájdalom hasított hátulsó lekkujába, mellyel a mögötte elterülő sziklának érkezett, s aminek minden bizonnyal az életét köszönhette.

Ha a testének eddig ezen, általa „szükségtelennek” tartott része ugyanis nem fékezi az érdes felülettel való igen agresszív és fájdalmas találkozás erejét: a nyakát szegte volna, és ez esetben nem, hogy most, de még egy évszázad elteltével sem nyerte volna vissza eszméletét. Azonban hamar megfeledkezett erről az aprócska, de mégis létfontosságú tényről és a heves párbaj szentelte figyelmét melybe most már bolond lett volna ismételten közbeavatkozni.

Tisztán látta, ahogyan Travis hátra veti magát az egyik szilaj, de még egyértelműen védhető kardcsapás elöl – minek védeése után könnyű szerrel remek kontrázást lehetett volna indítani, s ezért sem értette a mozdulatsor elmaradásának okát, de annak feltárulása koránt sem váratott sokat magára. Ugyanis a Nagyúr egy röpke szempillantás elteltével már hozzá is kezdett a régóta tervezgetett erőlködésének, melyet most mindkét kezével táplált, a lány által soha nem látott erőt kölcsönözve neki. S a már kimerült Sidis nem tudott félre ugrani.

Kénytelen volt a sajátjával háritani, mely sok esetben egy gyors, már szinte fájdalmasan egyértelmű végkifejlettel zárul, ezt az esetet kivéve. Hiszen most két, közel azonos erejű ellenfél állt szemben egymással, patthelyzetet eredményezve. Mindketten az erőben lakozó képességeik és mély koncentrációjuk utolsó cseppjét is beleadták ugyan, de sehogyan sem jutottak dűlőre. Hiába feszültek izmaik, adták bele erejük minden morzsáját, rendületlenül feszült most egymásnak lökések irtatlan ereje, melytől az Erő sebesen háborogni kezdett.

Sorra pattogtak most a halálos erejű szikrák, hasadtak meg az őket körülvevő kövek a mind hevesebben rájuk zúduló tüzeső közepette, ahogyan a mindent felölelő misztikus hatalom ádáz vihara egyre csak tombolt körülöttük. Rea pedig elképedten nézte, ahogyan sorra veti szét a megannyi záporozó szikra a tűz szabdalta harctér vulkanikus talajának köves talaját, de még a távolban húzódó sziklák támaszait is szétvetették, melyek most sebesen zúdultak alá a magasból, nem sokra mellettük földet érve és megannyi apróbb darabra töredezve.

Azonban már mindketten látták a végét, hiszen Trávison még csak meg sem látszott a heves koncentrációjának igénybevétele, Liz halála nyomán kitolódó korlátainak köszönhetően még bőven bírta a strapát, Sidissel ellentétben. Hiszen ő már alaposan kifáradt párbajuk közepette és az Erő örvénylő viharában lakozó egyensúly fenntartása most erejének utolsó morzsáit is felemésztette, s már az erek is kidülledtek halántékánál a megannyi izzadságcsepp közepette.

Immár nem maradt más megoldás számára, mint azon nyomban véget vetni mindennek, melyet könnyű szerrel megtehetne. Plagueis mindkettejüknek megmutatta annak idején, ilyen helyzetben hogyan is vethetnének véget az Erő láthatatlan köteleinek, melyek a belefektetett energiák mértékének megfelelően mindkét oldal számára egyenlő mértékben sújtanak majd le a szemben álló felekre. Mely egyet jelent azzal, hogyha megteszi, minden és mindenki elpusztul majd a közelükben, a környező sziklákkal és a bunkerszerűséggel egyetemben. Csak ők maradnak majd, hogy befejezhessék párbajukat a meghasadt fennsík talaján.

De akkor már Rea sem élhetne... – hasított keresztül Sidis gondolatain, majd az Erő misztikus huzalainak szétvetése helyett abbahagyta sajátját, teljességgel kiszolgáltatva magát Travis mindent elsöprő erejének, mely minden bizonnyal élete utolsó ostoba, de mégis leghősiesebb döntését képezte. Először vállalt áldozatot másokért, saját maga önös érdekeinek nézése helyett. És nem is vállalt most akármilyet.

Travis önelégülten figyelte, ahogyan az erőlökés magával ragadta Sidist, aki egy keserves ordítás közepette zuhant alá a fensík tűz szabdalta ormáról, egyenesen az alattuk kígyózó lávafolyam heves tüze felé menthetetlenül hasítva a levegőt, majd továtúnve a mélységben.

- Mester, jól vagy? – kérdezte Rea még mindig megigézve a döbbenetről, még az életében nem látott ilyen intenzív, de mégis szoros küzdelmet. A Sith sötét nagyura pedig egy diadalittas bólintás keretében felelt kérésére, miközben leeresztette fényszablyáját.

- Ne csinálj ilyet még egyszer...

Öt hosszú nap elteltével:

A visszatérésüket követően, már csak egyetlen kérdés maradt tisztázatlanul Travis elméjében, elvégre ha Sidis meghalt, a Demetreus ismét magányosan száguldott az űr végtelenében. Tehát már csak meg kellett találniuk, amely a sith korábbi tapasztalatai alapján különösen nehéz feladatnak ígérkezett. Ennek ellenére pár napba sem telt bele és a sok ezer kiküldött csillaghajó egyike rálelt a roppant szörnyetegre a szomszédos naprendszerben.

Meglepő módon annak masszív napja felett néhány tízezer kilométerrel lebegett, jócskán a rombolók számára biztonságos magasság alatt, de még elég közel ahhoz, hogy rázúdítsák roppant méretű rombolóik masszív turbólézereinek mindent elsöprő áradatát. Ezért rövidesen tucatnyi romboló érkezett a gigászi csillaghajó közelébe, hogy elpusztíthassák, vagy netán elfoglalhassák a bestiát. Travis mindenképp az utóbbi mellett volt.

Jól tudta, hogy a Demetreus többet ér egy kisebb armadánál. Azonban ismét történt valami, mely kis híján keresztül húzta számításait. Ugyanis amint előtörtek a kozmosz végtelenéből, maga Darth Sidis hívta őket a hajón keresztül, a végzetükről fenyegetve hőseinket, azonban Travis két mondat után rájött, hogy ez tulajdonképpen Synthia volt, korábbi gazdája alakját magára öltve. Minden bizonnyal egy, a halála esetén történő biztonsági program lehetett.

Tehát bármi is hangzott el a feltámadását övező napon, ez a rész igaznak bizonyult. Ez pedig a Sith sötét nagyura számára egyet jelentett azzal, hogy ő sem léphet majd a fedélzetére, amíg valaki belülről felül nem írta a főszámítógép programozását, máskülönben a hatalmas csillaghajó azon nyomban a csillagba vetné magát – vele együtt, a teljesség érdekében, ezért kénytelen volt másra bízni a feladatot. És mégis ki más lett volna az, mint Rea?

Sidis halálával a hajó nem jelentett rá fenyegetést, elvégre egy árva lélek sem tartózkodott rajta és a lány egyébként is elégtételre szomjazott – ha ezt nem is mondta közvetlenül, de Travis tisztán érezte elméjében –, így ez volt a legjobb és egyben a legutolsó alkalma is erre, ezen felül, ha bekövetkezik, a fiatal togruta újabb fontos lépést tesz majd a Sötét Oldal felé.

S ez Travis számára bőven megérte a kockázatot.

- Kezdjék meg a tüzelést! – jelentette ki a Nagyúr, amint hajói egyenletesen körbeállták a hatalmas csillaghajót, legalábbis azon 16 csillagromboló, melyeket az óriás közelébe engedett. A maradék nyolcat és újdonsült zászlóshajóját, az Excaliburt, mely az Executor nevezetű, büszke hajóosztályt képviselte, már nem akarta kockáztatni.

- Hadd szóljon! – hangzott az éles mondat Aleya torkából, majd a Demetreus közvetlen közelében tartózkodó rombolók egyidejűleg zúdították a masszív hajóra zöldesen izzó lézereik iszonyatos erejű áradatát, melyet könnyű szerrel nyeltek el a monstrum pajzsai, s rövidesen a felelet is megérkezett. Az egyenletes elhelyezkedésnek köszönhetően most a magánál az űrnél is sötétebb tónusú hajó mind a 12 fölővegére jutott egy szaftos célpont, s Synthia – vagy most már „Sidis” – nem habozott kihasználni a lehetőséget.

A sebesen cikázó zöld és kék lövedékek közepette pedig egyik romboló adta meg magát a másik után, és éppen harmadik hasadt megannyi izzó darabra az orrát ért második lövés nem épp jótékony hatására, amikor is megtörtént a várva várt pillanat, leváltak a kolosszus pajzsai. És mindegy milyen kemény volt burkolata, mennyire kemény anyagból is készítették annak idején – vagy éppen jövőjén –, a hajótest nem bírta a megmaradt kilenc romboló együttes tűzerejét, és most megannyi izzó fémdarab hasadt le róla a megtestesült halál irdatlan erejű áradata közepette. Elérkezett a hosszú évtizedek óta titkon epekedve várt pillanat Travis számára, végre megkaparinthatta magának a mindenség ezen kecses szellemét.

- Szüntessék be a tüzelést és kezdjék meg az átszállást! – harsogta mély torokhangon, tökéletesen leplezve diadalittasságát, mely nem lett volna baj. Viszont nem akarta, hogy emberei példát vegyenek arról, hogy most milyen logikátlan mértékben is ivott előre a medve bőrére. Ezt csak neki lehetet, ki érezte, hogy már minden rendben megy majd végbe.

A megannyi lambda komp és számos kis átszállójármű pedig egyre csak özönlött a megmaradt nyolc romboló hangáraiból – a Demetreus koránt sem szándékozott abbahagyni a tüzelést –, miközben hordozóik próbálták a lehető legmesszebbre húzódni. És egy átlagos birodalmi úrkalkmatosság ugyan nem bírja sokáig a hőséget, de arra a pár percre tökéletesen megfelelték, amíg beértek a hajó roppant hangárába, mely már kezdettől fogva tárva-nyitva állt előttük, jóllehet, a Demetreus is új gazdát keresett.

Csak épp rossz néven vette a felé záporozó lövedékek áradatát, illetve még most is úgy veszi, a burkolatán gondosan elhelyezett megannyi kisebb, vadászgépek és átszállóhajók elhárítására tökéletesen megfelelő löveg ugyanis sorra ontotta magából kékes lézernyalábjaik istentelen pusztító erővel rendelkező záporát a felé közeledő úrkalkmatosságok felé, melyek ennek dacára rendületlenül folytatták elkeseredett útjukat a hangár felé.

Közülük pedig sokan nem értek célba, tán túl sokan is. Az érkező úrkalkmatosságok közel háromnegyede hamvadt el a Demetreus másodlagos fegyvereinek elsőprő áradatában, és mindössze tizenöt komp szállhatott le a hangárban, hogy a fedélzetükön tartózkodó jól képzett rohamosztagosok és szinte tökéletesen másolt klónkatonák az egész hajót magukénak véelve tehessék rá frissen tisztított bakancsaikat fedélzetére. Egyetlen egy kivételével.

- Elértük a hangárt, egy lélek sincs a fedélzeten – közölte Rea a mesterével, amint lelépett személyi kompjának masszív rámpáján, majd egy szakasz birodalmi katona azonnal fel is zárkózott mögötte, elvégre nem hagyhatták őrizetlenül Travis Isten tudja, hányadik tanítványát, kit különös érzés fogott el korábbi fogva ejtője birodalmába lépve.

Elégtételt érzett.

- Rendben – felelte a Nagyúr örömteli hangon. – Ha meglátod Sidist ne ijedj meg tőle, csak egy hologram. Megértetted? – elvégre meglehetősen kiábrándító lett volna, ha valamennyien egy kósza hologram elől menekülnének le a galaxis tán legerősebb csillaghajójáról.

- Nyugi, nem lesz gond – vágta rá Rea nemes egyszerűséggel, le sem tagadhatná, hogy kezdett átragadni rá mestere meglehetősen egyedi stílusa és hozzáállása az élet valamennyi területére. Különbem sem érezte magát fenyegetve most, az agresszor megöltével. – Egyes szakasz velem jön a hídra, a többi biztosítsa a főreaktort és a hajtóműveket! – utasította embereit az ilyenkor már megszokottnak mondható feladatokhoz, már ehhez is hozzászokott.

- Igen úrnóm! – vágta rá a kérdéses osztagok parancsnokai, majd sebesen megindultak célterületeik felé, a Reával tartó katonák kivételével. Ők még megvárták, amíg a lány mély levegőt vesz, kinyújtóztatja az út során elgémberedett végtagjait, majd erőt vesz magán és megindul a híd felé, amely meglepően közel helyezkedett el a hangárhoz. Percek alatt odaértek, majd meglepetten tapasztaták, hogy maga Darth Sidis tornyosult előttük.

- Behatolás a hídon! Ismétlem, behatolás a hídon! – jelentette ki fennhangon az őt övező megannyi pillantás közepette, ha a mondandójából nem is, de jelenléte nem érzékelvén Rea könnyedén meg tudta állapítani, hogy ez az a hologram, melyről a mestere figyelmeztette.

- Nyugalom emberek, ez csak egy hologram. Valaki kapcsolja le valahogyan! – ekkor a mellette tartózkodó tiszt azonnal a legközelebbi terminálhoz sietett, de hiába nyomott le bármit is azon, semmi sem történt közvetlen utasításait követően. Még próbálkozott egy ideig, amikor is a togruta kénytelen volt belátni, hogy ennél jóval nagyobb problémáik is akadnak. A Demetreus pajzsaival daliásan állta ugyan a forróságot, de most már nélkülöznie kellett őket. Tehát már nem volt túl sok a hajó életéből, ha csak nem viszik el innen.

- Próbálj életet vinni a hajtó... – ekkor azonban váratlan dolog történt, ugyanis a hologram a mit sem sejtő rohamosztagos felé fordította szemeinek gépies pillantását, majd egy laza kézmozdulattal törte ki annak nyakát az Erő láthatatlan köteleinek segítségével.

- Támadás! – kiáltotta a közvetlenül Rea mellett álló klón, nem is tudván, hogy mivel áll most szemben. És még mielőtt a megannyi birodalmi katona felemelhette volna fegyverét, valamint Rea kibonthatta volna fénykardja zöldesen izzó pengéjét, az Erő haragos szikrái kezdtek záporozni feléjük a hologram – vagy talán maga Darth Sidis? – ujjából, különösképp mindenki halálra sújtva a helyiségben Rea kivételével, kit érdekes módon mind elkerültek.

- Most komolyan elhittétek, hogy meghaltam? – csattant fel Sidis csalódottsága közepette a füstölgő holttestek által övezett, halálra rémült, a fényszabályját görcsösen szorongató lány felé irányozva a szemeit. Épp most jött rá, hogyan is járhat túl Travis eszén: nem kell mást tennie, mint kiötlenie élete legzseniálisabb tervét, majd még annak kezdete előtt teljes kudarcként elkönyvelni azt. Aztán a létező legostobább tervet rászöve kell belevágni abba.

- Reméltük – felelte a lány bátran, bár fogalma sem volt, hogy mi fog történni vele.

- Nos, már mindegy – ekkor a híd egy üresen álló része felé fordította szemének diadalittas pillantását – Synthia, aktiváld a behatolási protokollokat! – ekkor azon nyomban bezárult a Demetreus valamennyi elválasztó ajtaja, csapdába ejtve a fedélzeten tartózkodó birodalmiak tömkelegét, majd heves szikrák kezdtek cikázni a már elfoglalt helyiségek falain, könnyű szerrel kioltva valamennyiük életét. És Synthia csak ekkor jelent meg a szokásos helyén.

- Valamennyi behatoló semlegesítve, célpont elfogva. Indulhatunk?

- Természetesen, és közben húzd fel a pajzsokat is! – ugyanis nem lemerültek, hanem a terv szerint lekapcsolták őket, az automata javítórendszerre hagyva a szerkezeti károkat.

- Még nem fogtatok el! – jelentette ki Rea dacosan, miközben a Demetreus mindenki – különösen Travis – legnagyobb megdöbbenésére felemelkedett a csillag felől, majd továtűnt az űr végtelenében. Sidis azonban koránt sem szándékozott harcba szállni vele.

- Nézd, láttad, mit tettem az előbb. Komolyan gondolod, hogy esélyed lehet ellenem? Azt javaslom, ereszd le a kardod és én szépen bekísérlek a legközelebbi cellába, nem bántalak, ha rendesen viselkedsz. Vagy talán az ájult testedet vonszoljam be oda?!

- Rendben – felelte a lány, szembe nézve a teljesen – és ami a legfontosabb, tudomásul véve azt – nyilvánvalóval, majd leeresztette fényszabályját.

- Kitűnő – vágta rá Sidis önelégültem. Most már azon kevesek közt tudhatja magát, kik sikerrel jártak túl Travis agyafűrt elméjén. – Még nem sejtetted, de mi ketten egy pompás kis utazásnak nézünk elébe...

Darth Raven